

Мартин Петков

Часът на буболечките

Подалох му шишето, за да допие останалото. Той го сграбчи и дълго го държа, притиснато до устата си, сякаш очакваше отнякъде да се появи още вода и да потече в пресъхналото му гърло. Когато му омръзна да стои така, захвърли бутилката и се огледа нервно. Там беше работата, обаче, че нямаше какво да се види. Наоколо всичко си беше по старому. Дюнните все така си бяха надвесени над нас, подобно на огромни великани, готвещи се да ни захлупят в лапите си и да ни погълнат; въздухът се мерзелееше в далечината, а пясъкът ставаше все по-горещ и по-горещ. Продължихме да вървим напред. Вече бяхме спрели да разговаряме. Има моменти, когато всичко ти изглежда толкова маловажно, че не си заслужава и да го споменеш. Обикновено това се случва със старите хора. Те дотолкова са обладани от мисълта за смъртта, че вече не са способни да правят каквото и да било, дори и да разговарят с някого. Казват си – какъв смисъл има, щом утре ще си отида. И ние бяхме в същото положение. Но мълчанието ни не беше тягостно. Просто, защото нямаше кой да обърне внимание на такива подробности и да се впечатлява от настроението на другия. Напротив – беше облекчаващо. Даваше ни възможност да се затворим в себе си, да помислим за онова, за което искахме да мислим, да извъртим за последен път ролката (нали се сещате, имам предвид онова, дето целият живот минавал пред очите ти като на филмова лента) и може би малко да пофантазираме. Ами ако пък ни се размине, ако от земята избие вода или от небето рукне дъжд, ако се измъкнем или ако успеят да ни намерят?... Но за това, последното, се сещахме все по-рядко.

Пръв заговори той. Не изглеждаше по-уморен от преди, но от един момент нататък вече не можеш да изглеждаш по-уморен и единственото странно нещо е, че все още си жив.

– Тази вечер – казва той, докато се препъва в пясъка.

– Какво? – питам го.

– Ще дойдат – отвръща и продължава да се препъва.

Не питам кой ще дойде. Сега знам за какво мисли. Докато аз още съм склонен да фантазирам, той вече е минал границата и сега в ума му са само те. Не съм сигурен от кога мисли за тях. Сигурно откакто свърши водата. Става дума за часа на буболечките. Така го нарекохме в началото. Той не е точно определен – например на свечеряване или при изгрев, а настъпва, когато вече не можеш да се движиш и падаш в пясъка; знаеш, че си свършен, но в теб все още нещо се движи и удължава живота ти. Тогава отдолу изпълзват буболечките. Не знам как те надуват но всичко става почти мигновено. Паднеш ли – свършен си.

Най-напред изгриват очите и устните ти, после минават към венците, а след това се захващат с езика. А след това... А след това просто няма. А след това си мъртъв. Но страшното е преди това, когато онова нещо в тебе още иска да живее, а ти усещаш как буболечките те гризат, но не можеш дори да извикаш, защото езикът ти е изяден, а устата ти – обезобразена.

Преди да се стъмни, той проговаря само веднъж.

– Чувам ги – казва.

Аз мълча и се опитвам да не гледам към него.

– Вече идват – прошепва той, препъва се и пада на колене в горещия пясък.

На другата сутрин вървя сам. Загубих го още в началото на нощта. Не се опитвах да му помагам. Така или иначе, скоро щях да го последвам. Човекът се нуждае от величие и показва героизъм, само когато има публика, а тук бяхме само ние двамата и скоро нямаше да ни има и нас. Не видях буболечките, но съм сигурен, че са си свършили работата. Даже почти си ги представям. Виждам как пълзят по него с хиляди и умело и упорито осъществяват своето дело. И докато си го представям, едва ли не ги чувствам как пълзят по мен, катерят се на горе и се опитват да достигнат лицето ми. Отърсвам се с едно конвулсивно потръпване и разбира се виждам, че наоколо няма нищо – никакви буболечки, да не говорим пък за промяна в пейзажа. Твърде уморен съм, за да забележа, че от снощи буболечките не ми излизат от ума.

– Сигурно довечера ще дойдат за мен – казвам си и се спъвам в пясъка.

А след това? Можеше ли да има след това? Не можеше. И точно тогава, когато вече се накланях на една страна, залитах и падах, в главата ми проблесна някаква мисъл. Отначало съвсем крехка и немощна, тя все пак успя да си пробие път сред буболечките, които се бяха настанили там, окопа се и избухна, като снаряд, оглушавайки ме и ослепявайки ме едновременно. Именно в тези десети от секундата аз забравих за пустинята и разбрах, че тя не е важна. И буболечките не бяха важни. Защото осъзнах, че за абсолютно всеки човек един ден идваше часът на буболечките. И не е важно това, че те изяждат, важното е друго – кога си се предал; кога си се счупил и си се превърнал в ходещ мъртвец; кога си допуснал буболечките в себе си и сам си ги превърнал в осезаема реалност и заплаха. И докато едните ядяха плътта ти, то онези, другите, прегриваха духа ти и унищожаваша човешкото в тебе. Това си мислех в онзи момент. А след това паднах. Но не истински. Падна само тялото

ми, а аз продължих да крача, защото моят час не беше дошъл и нямаше да дойде. Именно в онези десети от секундата бях успял да победя буболечките.

КРАЙ

© 1999 Мартин Петков

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание:

Златните буболечки, SF Трилър 31

ИГ „Неохрон“ и ИК „Орфия“, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11206>]